

"Здійсни дитячу мрію": луцька волонтерка розповіла про старт благодійної акції на підтримку онкохворих дітей

Наталія Воскресенська

28 листопада 2024, 15:07 ▶

Луцька волонтерка Роксолана Несторук анонсувала старт благодійної акції "Здійсни дитячу мрію", яку проводить щорічно до дня Святого Миколая для дітей — пацієнтів онкогематологічного відділення Волинської обласної дитячої клінічної лікарні.

З її слів, діти заповнюють листи, де пишуть свої мрії, а охочі їх здійснити долучаються фінансово або самостійно здійснюють дитячі бажання. Акція відбувається в **соцмережах**. Суспільному лучанка розповіла про те, в чому особливість благодійної акції та що може зрушити з місця збори коштів на благодійні цілі.

— Роксолано, з чого розпочалася волонтерська діяльність, як вона видозмінилася за роки роботи та чим, зрештою, займаєтеся зараз?

— Почалася моя волонтерська діяльність у 2017 році здебільшого з дитячого онкоцентру, онкогематологічного відділення як воно зараз називається. По сьогоднішній день на ньому я акцентую свою увагу, але повномасштабне вторгнення здійснило певні корективи у волонтерській роботі. Стараюся акцентувати увагу на допомогу онкохворим дітям, так як я наполягаю на тому, що це наше майбутнє і ми маємо спрямовувати туди нашу увагу.

На початку повномасштабного дуже багато недужих дітей повезли за кордон і такої потреби допомагати тим дітям не було, бо їх не було фізично тут. Звичайно, ми всі сили кинули на допомогу військовим, але і перед тим я допомагала учасникам АТО по медицині. На сьогоднішній день повернулися до дітей, так як дітки всі поверталися додому, вже багато хто одужав. На жаль, з'явилися нові діти, тому працюємо в тому ж руслі, в якому працювали до повномасштабного вторгнення.

— Роксолано, розкажіть про захід до дня Святого Миколая. В якому форматі він відбуватиметься цьогоріч і як можна долучитися до нього?

— Захід вже проводжу четвертий рік поспіль. Це благодійна акція "Здійсни дитячу мрію". Нічого видозмінного немає, тільки додаємо і долучаємо все більше людей. Ми проводимо свято 6 грудня вже традиційно для всіх українців. Напередодні роздаю

діткам листи через лікарів. Сама з ними стараюся не контактувати, трошечки небезпечно для них же ж.

Дітки заповнюють листи, пишуть туди свої мрії, а лікарі передають це, як вони говорять, святому Миколаю. Я листи публікую в соцмережах анонімно під номерами для того, щоб ніхто не знав, які дітки перебувають в лікарні. І кожен охочий може виконати мрію або ж долучитися фінансово — відкрита карточка. Аніматори в день свята і розважають дітей.

Не всі діти є дуже мобільні, багато отримують хімієтерапію і в силу свого стану здоров'я не кожен може піднятися, наприклад і прийти на це свято. Щороку трошечки видозмінюємо це свято, щоб дітям було цікаво, тому що є ті, які вже були і попередні роки, і їм буде не дуже цікаво. Роздаємо подарунки, даємо солодощі пацієнтам, яким можна, тому що дуже багато обмежень.

Листівка для акції "Здійсни дитячу мрію". Facebook/Роксолана Несторук

— За роки цієї акції до дня Святого Миколая чи були якісь мрії в діток, які тебе особисто зворушили?

— Їхні мрії всі дуже земні. Дитина, яка має, здається, просити якусь іграшку у своїх 6-7 років, а ти бачиш, що вона своїм почерком, не мама писала, вона пише: "Перш за все,

я хочу бути здоровим", і в листі більше нічого немає.

— **Ваш благодійний фонд зараз спеціалізується на тактичній медицині — це те, що рятує життя. Знаю, що офіційно у вас працюєте лише ви та водій. Чи достатньо цього?**

— Є люди, які мені допомагають регулярно, є ті, що 2-3 місяці тут, потім вони пішли. Стосовно водіїв — це потрібно документально підтверджувати для того, щоб вони могли пересуватися містом чи виїжджати за гуманітарною допомогою за кордон, тому такі моменти більше документуються і прописуються.

Останнім часом склади наші волонтерські звузилися, і для того, щоб зробити тактичну медицину, тактичну аптечку зібрати, реально вистачає одного стелажа, щоб покласти туди бандаж, турнікет і т.д.

— **Як зараз долучаються до зборів: активно чи навпаки? Що змушує людей донатити? Як це зараз працює?**

— Станом на зараз катастрофічна ситуація — збори стоять. Мені здається в кожного волонтера і в кожного фонду, і в пересічної людині, яка просто збирає там для своїх друзів, знайомих чи близьких, гаманці спустошені. Багато хто залишився без роботи, усі виснажені... Збори, які стосуються війни, закриваються погано. Збори, які стосуються дітей, закриваються миттєво.

— **Що відчують хлопці (військовослужбовці), які звикли, що ви швидше виконуєте їхні запити?**

— Зазвичай я до них дзвоню, коли в мене поганий настрій, коли я зневірюся. Кажуть: "Ну не донатять, самі закриємо збір, якщо треба". Мені насправді більше імponує їхній настрій там, ніж тут. Тому що там, на фронті, поділено на білий і чорний колір. А в тилу оце біле, чорне, сіреньке, болотяне, оливкове... Там або все класно того, що вони живі і в гіршому випадку трьохсоті (поранені) або все дуже погано. Не хочеться хлопців розчаровувати.

— **Історія з незаконно виведеними коштами з твого благодійного рахунку: деться про 100 тисяч гривень. Чим все завершилося?**

— Справа досі не закрита. Вже більше як рік минуло на цей момент. Це було 4 вересня 2023 року. В мене є багато питань, звичайно, до банку, спочатку ці кошти заморозили, потім їх розморозили, тому що не проводилася ніяка робота. Через 30 днів кошти розморозилися автоматично, і шахраї, які цим займалися, їх вивели. Сума немаленька.

— **Що кажуть слідчі та кіберполіція, які займаються цією справою?**

— Справа як була передана в Київ, так і вона у Волинську область не повернулася. Вони там займаються, бо я розумію, що це по місцю локації там десь робили. Це робили кол-центри – це все, що мені сказали. Досі тривають слідчі дії. Я ніколи так довірливо, мабуть, не ставилася в моментах, коли до мене телефонують. Знаю, що аферисти відстежували мою сторінку і скористалися цим моментом.

— **Що тебе мотивує?**

— Кожен раз, коли захожу в онкогематологічне відділення, мене мотивують діти. Я дивлюся, розумію, наскільки болісно вони проходять хімієтерапію. Але вони веселяться, вони співають, вони посміхаються. Тішаться дрібним моментом в житті. Розумієш, чого ти, маючи можливості і здоров'я, не хочеш чи не маєш можливості

допомогти цим дітям. Для мене немає, в принципі, нічого неможливого, щоб людина не могла зробити. Впадати в депресію не на часі.

Волонтерка Роксолана Несторук (праворуч) і кореспондентка Суспільного Іванна Остапчук (ліворуч). Суспільне Луцьк

— Чи маєш ти ще якісь місця роботи? Я особисто знаю тебе ще з часів, коли ти фотографувала. Сумуєш за цією роботою?

— Не сумую. Фотографією не займаюся вже більш як три роки. Перейшла в графічний дизайн, чим я зараз паралельно займаюся. Розумію, що дизайнерів на сьогоднішній день достатньо, а людей, які допомагають онкохворим дітям, допомагають фронту не так багато, тим більше з досвідом. В мене він не такий великий, але вже і не малий. Я розставляю пріоритети, де я зараз більш потрібна як спеціаліст у своїй сфері. Поки я потрібна як волонтер, я займаюся більше волонтерською діяльністю. Колись почула фразу, що найкраще суспільство і найкраща країна — ті, де не існує волонтерів. Воно насправді так і є. Я б дуже хотіла жити в такому суспільстві, де волонтери будуть не потрібні.